

— Нашъ Станчо е! — завързваха препирня първитѣ.

— Не! — надвикваше нѣкакъвъ гърлестъ гласъ всичкитѣ, — не виждате ли, че това е нашъ Петъръ. Цѣлата публика се намѣсваше въ спора.

Главата се засмиваше. Сочеше съ очи къмъ нѣкого отъ посетителитѣ. Но една едра сѣнка се примъкваше къмъ нея и я издърпваше задъ чергата.

Въ това време тълпата предъ училището бѣше на-
растла много. Вратата не можеше да се затвори и снѣ-
жинкитѣ прелитаха въ салона.

Грамадата отъ вѣлна и метли растѣше. Растѣше и
купчината отъ грошове на масата. Растѣше и публиката
въ салона. Увеличаваха се и разгорещенитѣ спорове.

Касиерътъ, попъ Василъ, бѣше притиснатъ съвсемъ
до стената. Напраздно увещаваха селянитѣ, че представле-
нието ще се повтори и потрети. Никой не слушаше. Всѣки
искаше да му дадатъ билетъ за представлението. Всѣки
горѣше отъ нетърпение часъ по-скоро да види български
войвода на сцената.

Бачо Киро, облѣченъ въ дрехитѣ на войвода, както
щѣше да играе на сцената, зарадванъ и развълнуванъ
отъ голѣмия успѣхъ, излѣзе да говори на селянитѣ, да
бждатъ търпеливи и дочакатъ другото представление,
което ще се даде на втория день на Коледа.

— И утре пакъ ще дойдемъ! — викаха селянитѣ.
— Сега искаме да видимъ!

Бачо Киро вдигна рамена и показа претѣпкания салонъ.

— Тогава разворете прозорцитѣ, — извика нѣкой,
— ние отъ тамъ ще гледаме.

Даскълътъ се усмихна и се прибра. Следъ малко про-
зорцитѣ бидоха разтворени. Домъкнаха стѣлби и столове.
Селянитѣ се налепиха по прозорцитѣ. Нѣкои се накачиха
и по близкитѣ дървета. Нищо отъ това, че снѣжинкитѣ се
обърнаха на едри парцали и че коледниятъ студъ щипѣше.

Въ душитѣ на всички бѣше топло.

Най-после представлението почна... Колко много ра-
достъ, какъвъ буенъ възторгъ отнесоха по домоветѣ си
селянитѣ, когато късно вечерята се разотидоха. А пѣснитѣ,
които актьоритѣ изпѣха следъ свършване на представле-
нието, дълго не излизаха отъ ушитѣ имъ...

Теодосий Анастасовъ